

внутрішнього ринку відповідними товарами, їх технологічної значущості для вітчизняної економіки [6; 7, с. 15].

Висновки. Здійснення вищеперелічених заходів допоможе Україні розвинути зовнішнюторгівлю, тим самим зайняти відповідне місце на світовому ринку, що дозволить розвинути спеціалізацію країни та забезпечення необхідними товарами і послугами шляхом їх імпорту.

Джерела

1. Даниленко О. Л. Відкрита економіка як передумова взаємодії внутрішнього і зовнішнього ринків [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/ ONG/Economics/2_danilenko%20o.l.doc.htm.
2. Король М. М., Оцінка зовнішньоторгівельної політики України / М. М. Король, Р. О. Шумнегра // Науковий вісник Ужгородського національного університету: серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство / голов. ред. М. М. Палінчак. – Ужгород: Гельветика, 2019. – Вип. 24, №4.2. – С. 83-89.
3. Бондарчук Л. В. Шляхи удосконалення зовнішньоторгівельної політики України / Л. В. Бондарчук, К. Ю. Гусак // Науковий вісник Ужгородського національного університету: серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство / голов. ред. М. М. Палінчак. – Ужгород: Гельветика, 2018. – Вип. 19, №4.1. – С. 31-34.
4. Експортна стратегія України: Дорожня карта стратегічного розвитку торгівлі 2017-2021 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=e6ab10fa-0ad9-4fe4-b8be-32f570693b64&title=EkspornaStrategiaUkraini-DorozhniaKartaStrategichnogoRozvitkuTorgivli2017-2021>
5. Абрашка О. В. Зовнішня торгівля України: основні параметри, структурні особливості та географічні вектори розвитку [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/14_APSN_20013/Economics/32708.doc.htm
6. Власюк Т. О. Забезпечення зовнішньоторгівельної безпеки України на товарних ринках: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. екон. наук: 21.04.01 і 08.00.02 Київ, 2019. – 40 с.
7. Ревенко А. Проблемы формирования национальной экономической безопасности Украины / А. Ревенко // Экономика Украины. – 2012. – № 11. – С. 15-18.

Кирилова Інна Олександрівна
ВСП «Економіко-правничий фаховий коледж ЗНУ»
Запорізького національного університету

МЕТОДИКА ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ПРОВЕДЕННЯ ПРАКТИЧНИХ РОБІТ З ІНФОРМАТИКИ У ЗАКЛАДАХ ПЕРЕДВИЩОЇ ФАХОВОЇ ОСВІТИ

У статті автор розглядає методіку організації та проведення практичних робіт з інформатики для здобувачів освіти І курсу. Ключові слова: практичне заняття, основні завдання, вимоги, етапи.

У «Концепції загальної середньої освіти» зафіксовано, що основним завданням ХХІ ст. є «виховання відповідальної особистості, яка здатна до самоосвіти і саморозвитку, вміє критично мислити, опрацьовувати різноманітну інформацію, використовувати набуті знання і вміння для творчого розв'язання проблем».

Одним із напрямків мети курсу «Інформатика» є розкриття ролі інформаційних технологій у розвитку сучасного суспільства, вироблення практичних навичок свідомого і раціонального використання комп'ютерів у повсякденній практичній, зокрема навчально-пізнавальній, діяльності здобувачів освіти [2].

Значне місце при закріпленні вивченої теми посідає практичні заняття. Головне їх завдання – закріплення, переведення у довготривалу пам'ять теоретичних знань, формування навичок і вмінь з тієї навчальної теми.

У педагогіці самостійна робота здобувачів характеризується як така, що здійснюється без прямої участі викладача, але під його керівництвом.

Практичне заняття (лат. *praktikos* – діяльний) – форма навчального заняття, під час якої науково-педагогічний працівник організовує для студентів аналіз окремих теоретичних положень навчальної дисципліни та формує навички і вміння їх практичного застосування, через індивідуальне виконання відповідно сформульованих завдань.

Практичні заняття у переважній більшості проводяться на І курсі, коли вивчаються в основному загальнонаукові дисципліни. Цю форму занять проводять у лабораторіях або аудиторіях, обладнаних необхідними технічними засобами навчання, обчислювальною технікою [1].

Викладач, який проводить практичні заняття з навчальної дисципліни завчасно готує необхідний методичний матеріал – тести для виявлення рівня оволодіння відповідними теоретичними положеннями, набір завдань різного ступеня складності.

Основні завдання практичних занять: поглиблення та уточнення знань, здобутих на лекціях і в процесі самостійної роботи; формування інтелектуальних навичок і вмінь планування, аналізу й узагальнень, опанування навичок організації професійної діяльності.

Структура практичного заняття: попередній контроль знань, навичок і вмінь здобувачів освіти; розв'язування завдань та їх обговорення; розв'язування контрольних завдань, їх перевірка й оцінювання. Оцінки за окремі практичні заняття враховують, виставляючи підсумкову оцінку з відповідної навчальної теми.

У процесі проведення практичних занять використовують різні методи навчання. Оскільки головне завдання цього виду навчальної роботи – формування навичок і вмінь, то основними мають бути різноманітні вправи (підготовчі, пробні, за зразком, тренувальні, творчі, практичні, графічні, усні, професійні та ін.).

Практичні заняття мають відповідати таким вимогам:

- усвідомлення необхідності вироблення навичок і вмінь;
- забезпечення оптимальних умов для формування навичок і умінь (санітарно-гігієнічних, дидактичних, виховних);
- забезпечення самостійної діяльності кожного здобувача;
- дотримання систематичності й логічної послідовності у формуванні навичок і вмінь здобувачів;
- включення в систему практичних занять творчих завдань;
- систематичний контроль за виконанням практичних завдань;
- постійне заохочення практичної навчальної діяльності здобувачів.

Що стосується форм організації практичної роботи, то вони бувають: фронтальні, групові, індивідуальні. Фронтальна форма організації практичної роботи передбачає, що здобувачі виконують одну й ту саму роботу.

Переваги фронтальної форми проведення практичної роботи полягають у заощадженні часу викладача на розробку змісту та добір, можливості корекції та оцінювання результатів.

Групова форма організації проведення практичної роботи полягає в тому, що з однієї й тієї самої теми для окремих груп здобувачів добирають різні завдання, її переваги полягають у можливості врахування індивідуальних особливостей здобувачів, рівнів їхніх навчальних досягнень, інтересів, наданні допомоги та взаємодопомоги, контролю, самоконтролю, взаємоконтролю.

Суть індивідуальної форми організації практичної роботи полягає в розробці індивідуальних завдань, доборі та диференціації дидактичного матеріалу, висуванні різних цілей і завдань роботи, різноманітності алгоритму виконання завдань, врахуванні темпу та ритму навчальної діяльності окремих здобувачів, рівня сформованості в них умінь і навичок самостійної роботи, теоретичної підготовки. Індивідуальна форма організації практичної роботи вимагає від викладача більших зусиль та витрат часу на її підготовку. Крім того, значною мірою ускладнюється процес отримання зворотної інформації про хід виконання індивідуальних завдань та їх корекцію.

Незалежно від специфіки форм організації практичної роботи в процесі її виконання використовуються переважно такі методи, як аналіз, синтез, порівняння, зіставлення, узагальнення, експеримент, моделювання, прогнозування, діагностування, висновки [2].

Практичні заняття, як правило, складаються з декількох етапів:

I етап. Підготовчий: перевірка готовності здобувачів (вивченої теорії, виконаної самостійної роботи) або пояснення викладачем порядку виконання навчальних завдань; повідомлення теми та мети заняття.

II етап. Основний: здійснення практичної діяльності здобувачів з вирішенням завдань або виконання якихось вправ. Найчастіше вирішення завдань передбачає реалізацію пізнавальної діяльності здобувачів: розв'язання типової задачі, тренувальних вправ, завдань на міжпредметний перенос, творчих вправ. На цьому етапі можлива організація роботи здобувачів у групах або виконання тих чи інших вправ індивідуально.

III етап. Заключний: підбиття викладачем підсумків заняття, надання завдань на самостійну роботу або домашню індивідуальну роботу [3].

Практичні заняття, незалежно від їх конкретних особливостей, значною мірою забезпечують відпрацювання навичок та вмінь прийняття практичних рішень у реальних умовах професійної діяльності, що мають у своїй основі теоретичний характер.

Практичні заняття слід організовувати так, щоб здобувачі освіти постійно відчували наростання складності виконуваних завдань, відчували позитивні емоції від переживання власного успіху в навчанні, були зайняті напруженою творчою роботою, пошуками правильних і точних рішень. При цьому велике значення мають індивідуальний підхід та продуктивне педагогічне спілкування.

Навчаючись, здобувачі повинні отримати можливість розкрити і проявити свої здібності, свій особистісний потенціал. Тому при розробці завдань і плану занять викладач повинен враховувати рівень підготовки та обраній майбутній спеціальності здобувачів, виступаючи в ролі консультанта і не пригнічуючи самостійності та ініціативи здобувачів.

Хоча на практичних заняттях відпрацьовують теми, за якими було прочитано лекції, доцільно, щоб на цих заняттях невелика теоретична частина передувала практичній. Це спрямовує здобувачів на науковий підхід до виконання практичних робіт, підвищує їх якість.

Аналіз помилок на практичному занятті дає викладачеві матеріал для подальшого вдосконалення і змістовної, і методичної частин практичного заняття, розробки власних тем [4].

Практичне заняття дозволяє використовувати все різноманіття наявних методичних засобів активізації вивчення дисципліни.

Джерел

1. Педагогіка вищої школи – Ортинський В. Л – 3.4. Методика організації та проведення практичних, лабораторних і семінарських занять у вищій школі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://westudents.com.ua/glavy/50390-34-metodika-organzats-ta-provedennya-praktichnih-laboratornih-semnarskih-zanyat-u-vischy-shkol.html>
2. Методичні рекомендації щодо підготовки та проведення лабораторних робіт з інформатики [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://sites.google.com/site/programuvannapaskal/metodichna-skarbnicka/stattal>
3. Методика організації і проведення лабораторних та практичних занять [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://pidru4niki.com/88916/pedagogika/metodika_organizatsiyi_provedennya_laboratorihta_praktichnih_zanyat
4. Методика проведення практичних занять [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://jak.waykun.com/articles/metodika-provedennja-praktichnih-zanjat.html>

Панчук Надія Русланівна

Рівненський державний гуманітарний університет

БАЛЕТНА ВИСТАВА ЕПОХИ РОМАНТИЗМУ В СУЧАСНІЙ ІСТОРІОГРАФІЇ

Досліджуються історичні витоки балетної вистави від епохи романтизму до сучасності. Проаналізовано основні художні прийоми в художньо-образній структурі балетної вистави як унікального явища культурної інтеграції та вивчення стилю, а також визначено основні трансформації в структурі балетних вистав за досліджуваній проміжок часу. Визначено соціокультурні, художні, естетичні передумови та етапи становлення балетної вистави, а також стильові особливості інтерпретації балету. Проаналізовано зміст понять «етнічна ідентифікація», «інтерпретація балетної вистави», «стиль виконання», «стиль балетної хореографії» та «система художньої мови». Наведено етапи еволюції особливостей стилю балетної вистави на всіх рівнях художньої мови в структурі представників від епохи романтизму до сучасності. Ключові слова: художні прийоми, сюжетно-образна структура балетної вистави, жанрові ознаки, сюжет, сценарій, дія, балетна вистава, епоха романтизму, етнонаціональна ідентифікація, художня мова, балетмейстерський стиль, виконавський стиль.

Постановка проблеми. Розвиток сучасного соціуму стимулює постійно і стало увагу до проблем хореографічного мистецтва загалом і балету як важливої її складової зокрема, до хореографічної практики. Адже остання, маючи значний культурно-мистецький доробок, у той же час залишається найменш дослідженим сегментом сучасної художньої культури, свідченням чого є й найменш розроблені теоретичні основи вітчизняної хореографії у порівнянні її, приміром, із європейською чи навіть російською. Це підтверджує і суттєво незначна кількість захищених дисертаційних досліджень чи навіть навчально-методичного забезпечення, утіленого у різноманітних підручниках та посібниках, основний зміст яких спрямовувався б на розкриття методичних чи технологічних аспектів сучасного танцю в його історичній ретроспективі.

У сучасній хореографії та балетній виставі важливу роль посідає процес розуміння складних явищ дійсності та втілення їх в ідеї сюжеті цієї вистави. Естетика, стилі та рівень майстерності хореографів і балетмейстерів різних історичних періодів були різними, але в епоху романтизму духовний потенціал балетної вистави став очевидним. На основі перетину традиційних досліджень популярної та професійної хореографії процес зміни балетної вистави за рахунок появи нових художніх прийомів, як унікального явища культурної інтеграції та вивчення стилів балету, еволюціонували з точки зору формування нових аспектів художньої мови. Кожна епоха становлення балетної вистави відрізняється всебічною хореографічною лексикою, котра, зазвичай, відображає ознаки стилю балетної вистави.

Романтична естетика асоціювалася з утвердженням людської гідності, її високої самооцінки в духовному житті. Це знайшло свій вияв в образі романтичного героя й у балетних виставах, який у переважній більшості випромінює пристрасі з акцентом на значну власну свободу дій. Романтика заперечувала необхідність та можливість об'єктивно відображати реальність. Романтичний драматичний сюжет був обраний для особливої події та відповідної атмосфери, яку відтворював головний герой у балетній виставі. Проте, з плином часу художні прийоми в сюжеті балетної вистави змінювалися й удосконалювалися. Тож виявити еволюцію цих змін і становить предмет наукового пошуку.